

neppe været Meningen at ville stille disse Udlandinge anderledes eller uheldigere end andre Udlandinge, men der er her en Løsume i Paragrafen, som jeg vil tillade mig at anbefale det ærede Thing at udfylde, hvilket allerede er anbefalet af den ærede Ordfører. Han har tillige indbrømt, at Reglen ikke vel vil kunne gives anderledes, end den er givet i mit Forslag, og jeg skal derfor ikke yderligere begynde det, med mindre der maatte fremkomme Indvendinger derimod. Det Gnefte, hvorom jeg finder Anledning til at gjøre en Bemærkning, er det Forbehold, som er taget i Vædringsforslagets næstsidste Linie, hvor det hedder: „under Forbehold af Reciprociitet“. Gjensidighedsgrundsaetningen, som efter mit Skjøn burde være den raadende i de internationale Forsjorgelsesregler, er ikke kommen til Gjældighed i Lovforslaget. I § 25 gjøres det ikke til Betingelse for, at Udlandinge kunne erholde Indsødsret og dervedgjennem Forsjorgelsesret, at Danstke paa en tilsvarende Maade kunne vinde Forsjorgelsesret i vedkommende Udlandiges Hjemland, og Gjensidigheden mangler som bekendt ogsaa i § 59, hvor Kongerigetis Fattigkommuner tilpligtes at udstede Hjemstedsbevis til Danstke, der flytte til Udlandet, uden Hensyn til, om det Tilsvarende findes Sted i det Land, hvortil de flytte, saa at der her i Riget kunde affordres Udlandige fra det Land Hjemstedsbevis, naar de ville bosatte sig her, og Bosattelsen negtes dem, naar de ikke medbringe Hjemstedsbevis. I Udvalget er Gjensidighedsgrundsaetningen paa en Maade gjort gjældende, men rigtignok i Disfavør af Kommunerne, saaledes ved det Vædringsforslag, som er stillet til § 43, hvor det vil ses, at det, der i Paragrafen kun er givet som en Bemyndigelse, i Vædringsforslaget opstilles som en ubetinget Regel. Derimod ville vi i Fremtiden kunne gjøre denne Grundsaetning gjældende i vor Lovgivning, idet vi ved vore fremtidige Indsødsretslove stille os saaledes, at vi ikke give Udlandinge Indsødsret og dervedgjennem Forsjorgelsesret, med mindre Danstke paa tilsvarende Maade erhverve Forsjorgelsesret i den Stat, hvilken de paagjældende Udlandinge have tilhørt. Med Hensyn til de Personer, som mit Vædringsforslag gjælder, er det uundgaeligt nødvendigt at opstille Gjensidighed som Betingelse; vi kunne og bør ikke se bort fra, at Gjensidighedsfordringen tilfredsstilles. Da nemlig de Personer, der er Tale om, efter Vædringsforslaget blive, i det Dødblik de flytte ind i Landet, forsorgelsesberettigede, vilde der kunne opstaa en betydelig Byrde for Landets Fattigkommuner, og navnlig for dem, der ligge paa Grændser, naar der ikke gives dem en Bestjttelse ved at opstille Gjensidighedsbetingelsen, det vil sige, at vi fordrer, at naar Nogen af de Personer, der nævnes i Slutningspunktumet i Artikel XIX. af Fredstrattaten af 1864, og som nu have hjemme her i Landet, herefter bosatte sig i et af de 3 Hertugdømmer og der blive trængende,

skulle de behandles der paa samme Maade som Indlandinge, altsaa, hvis jeg ikke feiler, strax begynde at erhverve Forsjorgelsesret gjennem 2 Aars Ophold i den Kommune, hvori de tage fast Ophold; og, hvis de blive trængende inden Udløbet af 2 Aar, falde den vedkommende større Kommune til Byrde, Alt i Overensstemmelse med den for det nordtyske Forbund gjældende Lov af 6te Juni 1870 § 30. Jeg tror ogsaa, at det ligger i Udtrykkene i mit Vædringsforslag, at Ordet Gjensidighed skal forstaaes saaledes, idet den Regel er givet, at de deri ommeldte Individier skulle behandles efter samme Regler som Indlandinge. Derefter er Gjensidigheden denne, at de Personer, der havde dansk Indsødsret i 1864 og nu fremtidig maatte flytte til Hertugdømmerne, ogsaa der med Hensyn til Forsjorgelsesretten skulde behandles som Indlandinge. Jeg haaber, at Udtrykkene „under Forbehold af Reciprociitet“ efter det saaledes Anførte ville være tilfredsstillende tydelige. — Udvalget har stillet et Vædringsforslag til samme Paragraf, hvorefter der skal staa: „Udenlandstke Kvinder, der indgaa Egtteskab med danske Indsødt, vinde herved Forsjorgelsesret efter de samme Regler som indsødtke Hustruer“ i Stedet for Paragrafens Udtryk: „Udlandstke Kvinder, der ere blevne giste med her i Landet bosatte Danstke“ osv. Vædringsforslaget vil se Lovforslagets Regel udvidet saaledes, at ogsaa den udenlandstke Kvinde, som bliver gift med en i Udlandet bosat dansk Indsødt, skal modtages her i Landet til Forsjorgelse; men jeg tillader mig, i Hensyn til den i Lovforslagets § 59 givne Regel, at udtale den Forudsætning, at dette ikkun skal gjælde forsaavidt den danske Indsødt ikke i det fremmede Land har erhvervet Statsborgersret eller vundet Forsjorgelsesret, saaledes som det hedder i § 59. Det tør antages, at det er underforstaaet, at den Regel, som Udvalget har opstillet under Nr. 26, skal have denne Begrændsning, men jeg skal ganske henstille, om den ærede Ordfører vil meddele Oplysninger i saa Henseende. Til § 26 har Udvalget ligeledes stillet et Vædringsforslag, som jeg skal tillade mig at berøre med et Par Ord. Alt den i Paragrafen givne Regel om Sygehjælp udvides i de trende Retninger, som Udvalget foreslaar det, kan jeg for mit Vedkommende ganske tiltræde, men derimod ser jeg ikke, at der vil indtræde nogen Forbedring af Lovforslaget derved, at 2det Punktum og sidste Del af 1ste Punktum af § 26 flyttes her til § 45. Hvad § 26 giver, er en Bestemmelse om, at en vis Fattighjælp, navnlig Kur og Pleie i Sygdomstilsælde, skal udredes af en anden Kommune end den, der efter de almindelige Regler er den Paagjældendes Forsjorgelsessted, nemlig af Opholdskommunen. Bestemmelsen er i Lovforslaget givet saaledes, at Tiden, i hvilken dette Undtagelsesforsjorgelsessted skal gjælde, er begrændset. Det synes mig at være det Naturlige at give den fulde Regel paa eet og samme